

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 17 nr. 6

juni 2005

POLITISKE JORDRYSTELSER

Folkeafstemningerne om forfatningstraktaten i Frankrig og Holland leverede et historisk politisk jordskælv i den øverste ende af Richterskalaen. Fundamentet i det skrøbelige europæiske politiske hus slog så store revner, at det næppe står til at redde. Nu må og skal Europas politiske ledere formulere et nyt og bedre projekt, der er i overensstemmelse med virkeligheden og befolkningernes ønsker. Ellers vil alle de politiske og økonomiske institutioner, vi kender i dag, disintegrere med en hast, man næppe har fantasi til at forestille sig.

Men før man går i gang med at opbygge nye politiske strukturer ville det nok være klogt at kaste et blik på en politisk seismograf. Og et sådant instrument har man i Schiller Institutet og dets politiske allierede, Bürgerrechtsbewegung Solidarität i Tyskland, Solidarité & Progrès i Frankrig og LaRouches Ungdomsbevægelse i USA. I hvert fald hvis man skal tolke den tyske professor Karl-Rudolf Kortes politiske analyser. Han mener nemlig, at det er i dagens små seriøse politiske partier, man skal læse fremtidens store politiske visioner.

Europa må atter definere sig selv som fædrelandenes Europa. En tæt alliance mellem selvstændige, suveræne nationer. Det økonomiske samarbejde skal lyde navnet, så vægten lægges på samarbejde frem for konkurrence. Der skal opbygges et moderne, transeuropæisk infrastrukturnet, mange gange større end »Delorsplanen«. Europa skal søge ud i verden. Bygge en landbro med veje, jernbaner og telekommunikation tværs over Det eurasiske Kontinent til Kina. Og vi skal knytte fysiske forbindelser til vor sydlige nabo, Afrika, og påtage os vort glemte medansvar for et nødlidende kontinent. Alt dette vil sætte millioner i arbejde. Endelig skal Europa, sammen med USA og Asien, konstruere et nyt internationalt finanssystem, et Nyt Bretton Woods, der gennem relativt faste valutakurser og kontrol med kapitalbevægelser fremmer produktive investeringer og begrænser vildtvoksende, ødelæggende finansspekulation.

På den anden side af Atlanten, har den fhv. demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche og hans ungdomsbevægelse, LYM, været med til at spænde ben for et statskup imod Den amerikanske Forfatning. Under højdramatiske omstændigheder stod et tværpolitisk flertal i Det amerikanske Senat fast overfor Bush-regeringens forsøg på at tilrane sig mere magt end forfatningen tillader. Det har skabt en helt ny politisk geometri i Washington, og en helt ny strategisk situation globalt. Det var de gode nyheder. De dårlige er, at netop som Prometheus går i trykken, har vicepræsident Cheney og forsvarsminister Rumsfeld for alvor skruet op for truslerne om krig mod Nordkorea. En ubehagelig påmindelse om, at den politiske kamp i Europa og USA langt fra er ovre. Bliv aktiv!

MISLYKKET STATSKUP I USA

Mandag den **23. maj** overlevede USA en af de værste politiske kriser i landets moderne historie. Under pres fra vicepræsident **Dick Cheney** og **Det hvide Hus'** stabschef **Karl Rove** truede **Senatets** republikanske flertalsleder, **William Frist**, med at ændre afstemningsreglerne, så det ikke længere ville være muligt for et mindretal at blokere for udnævnelsen af dommere eller vedtagelsen af love ved at tale i en uendelighed, en såkaldt filibuster. At stoppe en sådan talestrøm og sprænge en filibuster, så en afstemning kan gennemføres, kræver opbakning fra tre femtedele af Senatets **100** medlemmer. Men med udsigt til en demokratisk filibuster imod flere af de ultrakonservative dommerkandidater, som præsident **George W. Bush** har indstillet, truede Frist med at lade et simpelt flertal (republikanerne sidder på **55** pladser i Senatet) ændre afstemningsreglerne, så et simpelt flertal også kan bryde en filibuster. Og denne afstemning om afstemningsreglerne, som passende havde fået øgenavnet »atombombe-udvejen«, skulle have fundet sted den **24. maj** (se også *Prometheus*, maj '05).

Men langt ind i de republikanske rækker var man klar over, at det i virkeligheden var arvesølvet fra grundlæggelsen af De forenede Stater, man var ved at sælge ud af. Ifølge USA's forfatning skal Senatet »rådgive« og »give sit samtykke« til regeringens lovmæssige og politiske arbejde. Og helt fra De forenede Staters spæde ungdom har Senatet spillet en dæmpende rolle overfor regeringer, der med lidt for stor iver forsøgte at udnytte et eventuelt flertal i et eller begge af **Kongressens** kamre. Et meget vigtigt instrument til dette formål har været mindretallets mulighed for at blokere flertallets lovgivningsiver gennem en filibuster.

Derfor gik **14** prominente senatorer, **7** demokrater og **7** republikanere, sammen for at finde en tværpolitisk løsning, før »atombombe-udvejen« fik slået revner i republikkens forfatningsmæssige fundament. Og sent på aftenen den **23. maj** kom meddelelsen om, at man var nået frem til en fælles forretningsorden for godkendelsen af dommerudnævnelserne. Dermed var Det hvide Hus' og de neokonservative republikaners undskyldning for det direkte angreb på mindretallets ret til filibuster faldet bort. Et kæmpemæssigt nederlag for præsident George W. Bush, Dick Cheney og Karl Rove.

På pressekonferencen, hvor de **14** senatorer præsenterede det frelsende tværpolitiske indgreb, sagde Senatets nestor, demokraten **Robert Byrd**: »Ja, jeg kommer til at tænke på **Benjamin Franklin**, den ældste i gruppen, der underskrev De forenede Staters forfatning. En dame kom op til ham og spurgte: »Dr. Franklin, hvad har De givet os?« Han svarede: »En republik, frue, hvis I kan bevare den.«

Senator Byrd fortsatte: »Vi har bevaret den. Vi har bevaret republikken. Jeg er meget stolt over mine kolleger både på den republikanske og demokratiske side. Vi har hævet os over politik. Og vi har underskrevet dette dokument til Det amerikanske Senats bedste, til forsvar for ytringsfriheden, den frie debat og friheden til uenighed i Det amerikanske Senat. Og jeg siger, Gud ske tak og lov for dette øjeblik og for mine kolleger, tusind tak.«

Senator Robert Byrd fik fuld opbakning i sin begejstring fra den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche**. Allerede da krisen tog til i dagene op til afstemningen om »atombombe-udvejen«, havde LaRouche offentligt erklæret sin fulde støtte til enhver demokrat eller republikaner i

Senatet, som ville medvirke til at få Bush-regeringens snigende statskup stoppet. Og bag kulisserne blev han fra begge sider af det amerikanske politiske spektrum inddraget i de afgørende politiske overvejelser.

LaRouche insisterede på, at det kunne blive nødvendigt udnytte forfatningens mulighed for at lukke Senatet helt ned frem til næste valg, hvis indgrebet overfor mindretallets ret til filibuster blev gennemtrumfet. Og den trussel fremsatte mindretalsleder **Harry Reid** offentligt, da forhandlingerne for alvor gik i hårdknude. **14 dage** tidligere havde flertalsleder Frist og mindretalsleder Reid nemlig forhandlet sig frem til et kompromis (stort set identisk med det, der blev fremlagt den **23. maj**), men efter et kort, ophidset møde i Det hvide Hus med vicepræsident Cheney meddelte senator Frist, at det republikanske flertal ville gennemføre »atombombe-løsningen«, hvis ikke det demokratiske mindretal godkendte de ultrakonservative dommerkandidater.

I et flyveblad med overskriften »*Red Vor Amerikanske Forfatning Nu!*« der blev omdelt overalt i **Washington** og flere amerikanske byer den **22. maj**, advarede LaRouche om, at vicepræsident Cheney og »propagandaminister« Karl Rove i realiteten var i gang med at etablere den samme form for »**Rigsdagsbrandforordning**«, som **Herman Göring** fremtryllede den **28. februar 1933**, og som gav **Hitler** en diktatorisk magt, han fastholdt helt frem til den **30. april 1945**, hvor han begik selvmord i bunkeren i **Berlin** (en parallel som senator Byrd allerede havde fremlagt fra Senatets talerstol den **1. marts**, se også *Prometheus*, april '05). Og i betragtning af at det sker på et tidspunkt, hvor USA er på vej ind i en økonomisk krise, der kan blive endnu værre end det økonomiske sammenbrud i **1929-33**, er den historiske parallel både aktuel og skræmmende. Ikke mindst i lyset af det faktum, at Bush-regeringen efter præsidentvalget i november sidste år erklærede åben politisk krig imod den sidste arv fra præsident **Franklin D. Roosevelts** anti-fascistiske økonomiske indgreb imod **30'ernes** depression, det offentlige amerikanske invalide- og folkepensionssystem »**Social Security**« (se også *Prometheus*, april og maj '05)

Hvis man dertil lægger, at Bush-regeringen i stilhed har indlemmet atomvåben i det arsenal, som står til rådighed for de væbnede amerikanske styrker i tilfælde af en ny konflikt et eller andet sted på kloden, er forestillingen om yderligere magtbeføjelser til Det hvide Hus næsten mere end almindelige menneskers nervesystem kan rumme. Ifølge en artikel i *The Washington Post* den **15. maj**, skrevet af **William Arkin**, sikkerhedspolitiske ekspert og fhv. efterretningsanalytiker i den amerikanske hær, er Bush-regeringens militærdoktrin fra **marts 2003**, der indeholdt en forestilling om »præventive« atomvåbenangreb på potentielle fjender, nu stort set operationsklar (se også *Agro-Nyt*, okt. 2002). I **sommeren 2004** godkendte forsvarsminister **Donald Rumsfeld** en top-hemmelig ordre til de væbnede styrker, om at holde sig klar til et eventuelt angreb på fjendtlige lande der udviklede masseødelæggelsesvåben, specifikt **Nordkorea** og **Iran**. Og af angrebsplanen, kaldet **COMPLAN 8022-22**, fremgår det, at der primært vil blive tale om luftangreb, uden nævneværdige landstyrker udover kommandoangreb på særlige anlæg.

Her kommer de første atomvåben også ind i billedet, for ifølge Arkin er erfaringerne med de såkaldte konventionelle »megabomber« i **Afghanistan** og **Irak** ikke særlig gode. Disse gigantiske sprængladninger har ikke vist sig at være de

effektive midler mod underjordiske kommandoanlæg, man havde forventet. Derfor kan man under et angreb på Nordkorea eller Iran i stedet blive »tvunget til« at anvende taktiske atomvåben, fremgår det af COMPLAN 8022-22.

De dramatiske begivenheder i Washington den **23. maj** udløste ingen offentlige reaktioner i **Europas** eller **Asiens** hovedstæder, endside overskrifter i de ledende aviser. Med *Neue Zürcher Zeitung* i **Schweiz** som eneste undtagelse. Her ryddede man det meste af forsiden for at berette om Det amerikanske Senats indgreb overfor Det hvide Hus.

Derfor udsendte Lyndon LaRouche den **28. maj** en analyse af de globale strategiske konsekvenser af den nye politiske situation i Washington. Og LaRouche slår fast, at der er tale om et så markant skifte i den interne amerikanske politiske balance, at det vil ændre USA's forhold til omverdenen. LaRouche skrev blandt andet:

»Siden weekenden den **21.-22. maj** er der sket et pludseligt skifte internt i det amerikanske politiske system. En tværpolitisk aftale mellem en gruppe senatorer, der var fast besluttet på stoppe Bush-regeringens forsøg på at underminere Senatets forfatningssikrede magt til at »rådgive og billige«, blev kronet med held, i hvert fald indtil videre.«

»Et statskupforsøg af den form, som Senatet netop har forhindret, burde, når det forgår i verdens førende atomvåbenmagt, betragtes af enhver seriøs politiker, hvor som helst på kloden, som en rystende og skelsættende begivenhed ... Skiftet har skabt en ny, global, strategisk og politisk-økonomisk situation, som kuldkaster stort set samtlige politiske tendenser i den seneste tids forhold mellem andre nationer og USA.« Hele LaRouches analyse »*Be Tolerant and Compassionate*« kan læses på www.larouchepac.com.

STRATEGISK ØKONOMISK KRISE

Den **24. maj** nedskrev det britiske kreditvurderingsselskab **Fitch** virksomhedsobligationerne fra de to store amerikanske bilkoncerner **General Motors** og **Ford Motor** til status af »**affaldsobligationer**«. Gældsbeviser til en værdi af **482 mia. dollars** blev med ét slag til særdeles dårlige investeringer. Dermed trådte den økonomiske krise i **USA** ind i en helt ny fase. Allerede den **5. maj** havde det amerikanske kreditvurderingsselskab **Standard & Poors** også nedskrevet GM's og Fords obligationer til samme status, og det skabte kortvarigt panik på de amerikanske aktie- og obligationsmarkeder. Med betegnelsen »**affaldsobligationer**« fra to ud af tre kreditvurderingsselskaber (det tredje hedder **Moody's-red.**) vil det ansete **Lehman Brothers Kreditindeks**, ifølge egne regler, blive tvunget til at fjerne GM's og Fords obligationer fra listen over anbefalelsesværdige papirer, og det vil udløse automatiske salgsordrer fra en lang række institutionelle investorer, som pensionselskaber, forsikringselskaber og investeringsfonde.

Tvinges de to bilgiganter til at søge beskyttelse i en eller form for konkurs, kan det udløse en chokbølge i hele den amerikanske økonomi. Bilindustrien, med dens underleverandører og afledte servicevirksomheder, er så omfattende, at en betalingsstandsning kan lamme store dele af produktionssektoren. Samtidig kan en forstærket krise i virksomhedsobligationsmarkedet sende de store amerikanske luftfartselskabers kriseramte pensionsfonde ud over kanten, og med en standsning af den amerikanske luftfartsindustri oveni et sammenbrud af produktionssektoren vil der for alvor være

tale om en økonomisk krise af »strategiske proportioner«. Og sådan en krise har USA ikke den relevante lovgivning til at tackle, advarede **Lyndon LaRouche** i et memorandum til **Den amerikanske Kongres**, dateret den **14. maj**. Alene krisen i bilindustrien kan meget hurtigt fremtvinge en situation, hvor de politiske beslutningstagere skal vælge mellem at bevare den nominelle værdi af finansielle tilgodehavender eller bevare produktionsanlæg og tusindvis af arbejdspladser. Og omfanget kan blive så stort, at det er et spørgsmål om republikkens overlevelse. Den situation må de amerikanske lovgivere hurtigst muligt forberede sig på, skrev LaRouche (den fulde tekst: »*On the subject of Strategic Bankruptcy*« kan læses på www.larouchepub.com, hvor også et webcast med LaRouche om den internationale økonomiske og finansielle situation vil blive bragt den **16. juni kl. 19:00** dansk tid).

Udover et truende sammenbrud i den amerikanske produktionssektor har krisen i GM og Ford også lagt kimen til en global finanskrisen af hidtil usete proportioner. Virksomhedsobligationer danner nemlig grundlaget for hovedparten af den gigantiske handel med afledede investeringspapirer, også kaldet derivater, der har skabt et globalt spekulationscirkus **50 gange** så stort som klodens samlede bruttonationalprodukt. Mens udspekulerede væddemål på kursudviklingen i forskellige valutaer udgjorde hovedparten af derivathandlen op gennem **90'erne**, er det i dag virksomhedsobligationer, som har overtaget rollen som spekulanternes foretrukne væddeløbshest. »**Collateralized Debt Obligations**« eller **CDO**, er navnet på nogle af disse afledede papirer, hvor man byder på kursudviklingen i mange forskellige kombinationer af hovedstol og renter. Inddrager man f.eks. også kursudviklingen i det pågældende selskabs aktier, kan man udvikle et helt nyt produkt, der går under navnet **CSA**.

Da man sædvanligvis forventer en nogenlunde parallel udvikling i kursen på et selskabs aktier og obligationer, gik der fuldstændig kuk i derivatmarkedet i begyndelsen af maj, da den amerikanske storspekulant **Kirk Kerkorian** annoncerede, at han var i gang med et massivt opkøb af aktier i GM, med henblik på at overtage kontrollen med selskabet. Det fik GM's aktier til at stige med næsten **20%**, alt imens obligationskursen styrtdykkede p.g.a. Standards & Poors nedskrivning til »**affalds-status**«. Ifølge **Prometheus'** kilder i finansverdenen skabte det en chokbølge i de globale derivatmarkeder mange gange større end den, der nær havde væltet finanssystemet i **september-oktober 1998**, da den ansete hedgefond **LTCM** krakkede p.g.a. **Ruslands** stop for indløsningen af statsobligationer. Mens spekulationsfidusen i de russiske statsobligationer dengang var forbeholdt **City of London** og **Wall Street**, er alle, lige fra pensionselskaber, lokale sparekasser og små banker verden over i dag, dybt involveret i handelen med CDO'er og CSA'er.

Og som det var tilfældet i **1998**, er der en tidsmæssig forsinkelse af chokbølgens ødelæggende virkning. Ligesom en tsunami. Det er først i slutningen af hvert kvartal, når hedgefondene opgør deres tab og kunderne kan trække deres penge ud, at eventuelle katastrofer kommer op til overfladen. Lige nu svirrer det med rygter om fonde, der har tabt både skjorte og bukser på investeringer i GM's CDO'er og CSA'er. Først i midten af **juli måned** ved vi, hvor mange spekulationsfonde der krakkede, og om vi stadig har et fungerende finanssystem.

I dag er verden velsignet med **8.000** spekulationsfonde, eller hedgefonde, med et samlet indskud på rundt regnet

1.000 mia. dollars, og sammen med den internationale bankverden står de for en global omsætning af forskellige former for derivater i omegnen af **2.000.000 mia. dollars**, ca. **50 gange** det globale BNP. Medens der lyder krav om kontrol og regulering af dette vildt voksende marked fra stadig flere politiske kredse verden over, har den danske regering besluttet, at lille **Danmark** også skal have en bid af kagen. Fra den **1. juli** bliver det lovligt at oprette danske hedgefonde. Kilder i finansverdenen siger til *Prometheus*, at det kun kan skyldes, at en lille håndfuld storspillere i finanssektoren har haft de rette forbindelser til erhvervsminister **Bendt Bentsen**, og at de danske politikere i øvrigt ikke har den fjerneste ide om, hvad det er, de har givet tilladelse til. I hvert fald er den danske lovgivning den mest liberale på kloden. De danske hedgeforeninger får bl.a. lov til at hverve almindelige privatkunder. Det er ikke engang tilladt i USA.

Men præsident **Bush** ønsker tilsyneladende at efterligne sin gode ven **Anders Fogh Rasmussen**. Den **1. juni** fyrede han nemlig chefen for det amerikanske finanstillsyn, **SEC**, **William Donaldson**, fordi han efter regeringens og Wall Streets mening førte alt for nidkært kontrol med hedgefondene. Som afløser har Bush udpeget det californiske kongresmedlem **Chris Cox**, der blandt sine meritter har et søgsmål for meddelagtighed i en pensionssvindelsag tilbage i **1985**. På den modsatte fløj genfremsatte Lyndon LaRouche den **15. maj** sit forslag fra **1993** om en skat på derivathandler, ikke for at øge skatteindtægterne, men for at give myndighederne overblik og kontrol over derivatmarkedet og bringe handlen ned på et niveau, der ikke længere truer verdens finanssystem.

POLITISKE JORDSKÆLV I EUROPA

Den **22. maj** led Tysklands regerende socialdemokratiske parti, **SPD**, et svigende nederlag ved lokalvalget i **Nordrhein-Westfalen**. Med kun **37,3%** af stemmerne måtte SPD for første gang i forbundsstatens historie overlade regeringsmagten til en **CDU-FDP** flertalskoalition. En dybt rystet forbundskansler **Gerhard Schröder** meddelte, at han ville udskrive valg til forbundsdagen til **september**.

Den **29. maj** var det så Frankrigs præsident **Jacques Chirac**, der inkasserede et politisk nederlag af en størrelsesorden, som ville ligge langt udenfor kategori, hvis det havde været en bjergetape i **Tour de France**. **55%** af de franske vælgere sagde 'non' til EU's **Forfatningstraktat** og dens neoliberale politik. Og den **1. juni** modtog unionsprojektet et nærmest brutalt nådesstød, da **62%** af vælgerne i **Holland** sagde et rungende 'nee' til samme traktat. I dagene derpå befandt det politiske etablissement i **Danmark** og det øvrige **Europa** sig nærmest i trance, og den ene politiske leder efter den anden vaklede mumlende forbi tv-kameraerne: »Den er ikke død«, og »vi skal fortsætte ratifikationsprocessen«.

Faktum er, at Europa befinder sig i den alvorligste politiske krise siden **2. Verdenskrig**. Det overordnede politiske projekt er kørt i grøften, og det politiske etablissement i Europas to førende lande, Tyskland og Frankrig, har modtaget et krystalklart mistillidsvotum fra befolkningerne. Og den økonomiske og politiske krise har allerede fået følgeskab af

en hastigt voksende monetær krise. Den fælles europæiske valuta, **euroen**, er begyndt at vakle.

Samme dag, som de hollandske vælgere satte deres kryds, bragte det tyske ugemagasin *Stern* en historie om et hemmeligt møde mellem finansminister **Eichel** og præsidenten for den tyske forbundsbank, **Weber**, hvor man skulle være blevet enige om at give indførelsen af euroen skylden for den svage tyske økonomi. Historien blev straks dementeret i hysteriske toner af **Det tyske Finansministerium, Forbundsbanken** og **EU-kommissionen**. Men man kunne ikke benægte, at der faktisk havde fundet en lukket finanskonference sted i **Berlin**, hvor man havde diskuteret euroens virkning på de europæiske landes økonomier, og hvor en økonom fra **Wall Street** investeringsfirmaet **Morgan Stanley, Joachim Fels**, havde advaret om, at man godt kunne forestille sig den »ultimate katastrofe«, et sammenbrud af den fælles valuta.

Den **3. juni** pustede Italiens velfærdsminister **Roberto Maroni** så for alvor til ilden. I et interview med den italienske avis *La Repubblica* såede han åbent tvivl om de europæiske politiske leders evner til at træffe de nødvendige beslutninger, og foreslog en italiensk folkestemming om en tilbagevendende til **liraen**. Ifølge *Prometheus'* kilder i finansverdenen har afvisningen af EU's forfatningstraktat og den efterfølgende diskussion om euroens fremtid skabt en ny chokbølge på finansmarkederne i lighed med krisen i **GM** og **Ford**. Og igen kan derivatmarkedet komme i helt ukontrollable svingninger. Euroens pludselige kursfald var aldeles uforudset, og **50%** af verdens **CDO'er** er nomineret i euro.

Men krisen i Europa åbner også muligheden for en helt ny politisk kurs. Under valgkampen i Nordrhein-Westfalen bragte tv-stationen *WDR* en kort gennemgang af de mindre partier, herunder **Schiller Instituttets** allierede i Tyskland, **Bürgerrechtsbewegung Solidarität, BüSo**. Pænt illustreret af billeder og film viderebragte *WDR* partiets program for et nyt **Bretton Woods** til erstatning for det nuværende finanssystem, modstanden mod globalisering og skabelsen af **8 mio.** nye arbejdspladser gennem opbygningen af infrastrukturprogrammer, som f.eks. et net af hurtige magnetbanetog og en »landbro« til **Kina**, samt udviklingen af nye, sikre kernekraftanlæg.

Som optakt til præsentationen af de mindre partier bragte *WDR* et interview med professor **Karl-Rudolf Korte**, politolog fra **Duisburg-Essen Universitetet**. Han afviste enhver kynisk betragtning om, at mindre partier skulle være spild af stemmer og fastslog i stedet, at de fungerer som vigtige politiske seismografer. Han fremhævede, at små seriøse politiske partier kan fokusere på de egentlige politiske problemer og kan mobilisere deres medlemsskare langt bedre end de store, etablerede partier.

Med hjælp fra den europæiske afdeling af LaRouches ungdomsbevægelse **LYM** fik BüSo stemmetal på **0,5%** i flere af byerne i Nordrhein-Westfalen, og mere end dobbelt så mange stemmer som ved forrige valg. Et vigtigt seismografisk signal. **Helga Zepp-LaRouche**, BüSo's kanslerkandidat og Schiller Instituttets internationale præsident, hilste da også forbundskansler Schröders udskrivning af forbundsdagsvalg særdeles velkommen.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Instituttet**, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. *Prometheus* er en videreførelse af **Agro-Nyt**, som udkom fra marts 1989 til oktober 2004. Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. *Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.*

ISSN: 1604-2840 Eget tryk